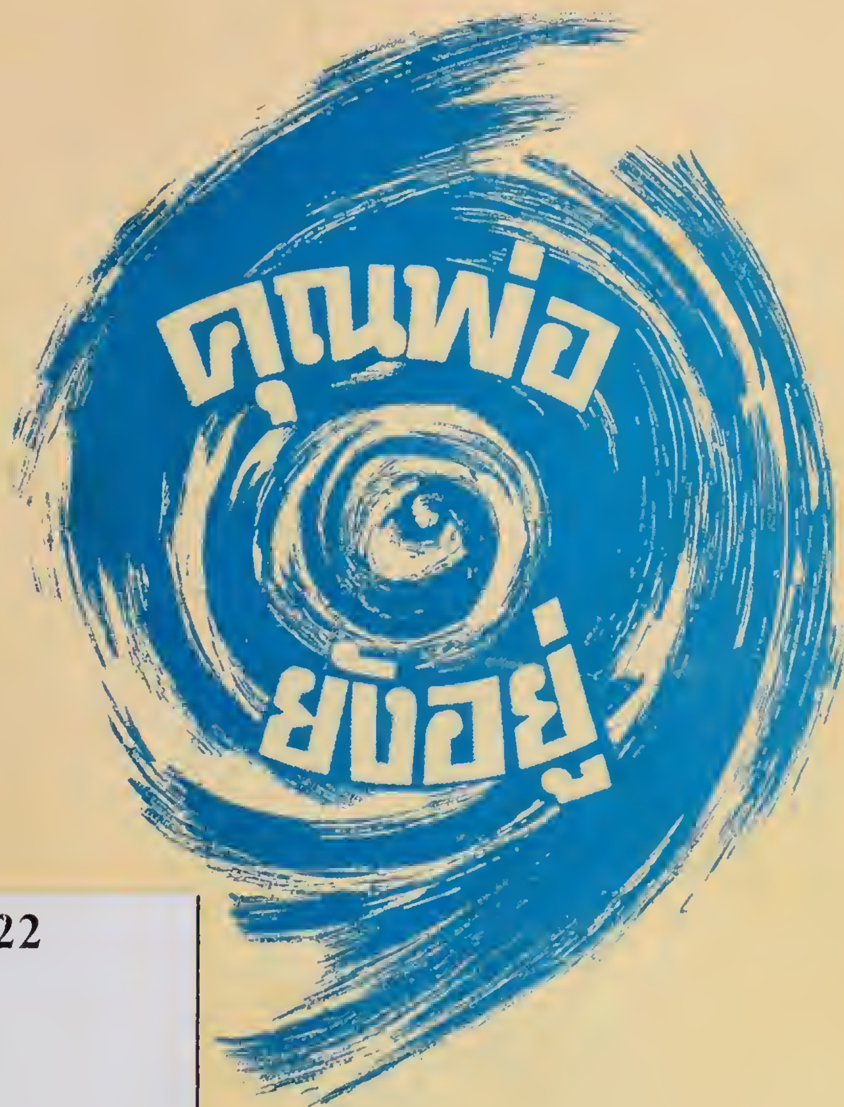

คุณพ่อ
ยังอยู่

พิมพ์แจกในงาน

รับพระราชทานเพลิงเผาศพ

นายสัณห์ วสุธาร

ณ วัดมกุฎกษัตริยาราม

วันที่ 25 มีนาคม 2512

ด้วยกุศลบารมีใด อันพึงเกิดได้โดยหนังสือนี้

ข้าพเจ้าขออุทิศแด่ **คุณพ่อ**

สมาธิ แล ปัญญา ทางพุทธศาสนานั้น
สอนให้คนแจ่มใสกระจ่าง
เป็นประโยชน์แก่ชาวโลก
หากมีสมาธิ ความแจ่มใสกระจ่าง
ก็จะเกิดปัญญา
ไม่รกโลก เหมือนเถาวัลย์ที่พันต้นไม้
ไปถึงไหนก็เกิดประโยชน์
เราทำให้เกิดประโยชน์ได้
โดยไม่หวังประโยชน์อันใดตอบแทน
นั่นคือ "ว่าง" สำหรับจิตเรา

คุณพ่อยังอยู่

[illegible]

[illegible]

ชาตะ ๒๗ พ.ค. ๒๔๔๑

มตะ ๑๓ ม.ค. ๒๕๑๐

บทที่ ๑

นับเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างยิ่งสำหรับบุคคลที่ยังไม่สามารถจะเชื่อได้ถึงสภาพที่เป็นจริงหลายต่อหลายอย่างอันปรากฏอยู่นานัปการในโลกนี้ และสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังจะกล่าวถึงนี้ ก็เป็นเรื่องหนึ่งของปรากฏการณ์เหล่านั้น มันคือเรื่องราวของ "วิญญาณ" ที่ชาวบ้านเรียกกันว่า "ผี" นี่แหละ ซึ่งคนส่วนมากยังกล่าวกันว่ามันลึกลับเกินกว่าจะเชื่อได้

ไม่ว่าจะเป็นชนชาติใด และศาสนาไหนก็ตาม ย่อมจะเคยได้ยินเรื่องราวของวิญญาณมาแล้วทั้งนั้น แต่การเล่าต่อ ๆ กันมานี่แหละ การปรุงให้เกิดรสชาติก็ย่อมจะเกิดขึ้นต่อ ๆ มาด้วยเหมือนกัน ท่านทราบแล้วมิใช่หรือว่า ยาบำรุงหัวใจที่คัดต่อ ๆ กันไปบางทีก็กลายเป็นยาพิษ

ไปเลยก็มี ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ ข้อเท็จจริงที่มีอยู่ก็ทำให้เราไม่อาจเชื่อลงไปได้ง่าย ๆ ว่า เรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้กล่าวต่อ ๆ กันมานั้นมันจะทำให้เราเกิดความมั่นใจขึ้นมาได้

ก็ถ้าเช่นนั้นแล้วอะไรเล่า ที่จะทำให้เราเกิดศรัทธา (ความเชื่อ) ที่จะนำความมั่นใจให้เกิดขึ้นแก่เราได้

นี่แหละคือสิ่งที่ผมกำลังกล่าวถึง คือ **ท่านต้องลงมือพิสูจน์มันด้วยตัวของท่านเอง ใช้เหตุผล ใช้ปัญญาให้ละเอียด สุขุมเข้าไปพิสูจน์มันกับบุคคลที่ท่านเชื่อว่าเขาติดต่อได้จริง** แล้วท่านก็จะต้องเชื่อด้วยตัวของท่านเอง นี่เป็นวิธีหนึ่ง ส่วนอีกวิธีหนึ่งนั้น ถ้าท่านสามารถทำได้ ท่านก็จะได้ประโยชน์ยิ่งกว่าวิธีแรกอีกมากมายหลายเท่า นั่นก็คือ **ให้ท่านฝึกหัดทำสมาธิ** และตั้งใจให้แน่วแน่ในทางตรง ถ้าหากท่านที่เคยมีบารมีมาแล้วในอดีตอย่างเพียงพอที่ผมเคยเห็นมา, บางคนเพียงเดือนเดียว บางคนอาทิตย์เดียว บางคนก็ได้พบเห็นในครั้งแรกที่เริ่มปฏิบัติในวันนั้นเลยก็มี ในวิธีหลังนี้ ความไม่เคยเชื่อที่เขาเคยกล่าวว่ามันเป็นเรื่องเหลวไหล นั้นจะกลับกลายเป็น

ความเชื่อที่มั่นคงที่สุด ซึ่งถ้าใครกล่าวว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเหลวไหลอย่างที่เขาเองก็เคยกล่าวมาแล้วให้เขาได้ยินอีกละก้อ เขาจะเถียงคน ๆ นั้นอย่างชนิดมีเส้นเอ็นขึ้นที่ลำคอทีเดียว เพราะอวิชชา ความไม่รู้นี่แหละที่ยังปิดกั้นและกีดกันให้เรื่องเหล่านี้ยังคงเป็นเรื่องลึกลับ หรือสิ่งมหัศจรรย์ หรือพิสูจน์ไม่ได้อยู่ต่อไป แต่ทว่า ถ้าบุคคลใดที่มีโอกาสมีเวลาพอที่จะศึกษาและค้นคว้าได้ หรือมีวิริยะความพากเพียรพยายามอย่างเหนียวแน่นแล้ว ท่านลองไปถามผู้รู้ดูเถิดว่านี่เป็นบารมีอย่างหนึ่งหรือเปล่า ในอันที่จะน้อมนำให้เราก้าวเข้าไปพบเห็นในสภาวะต่างภพนี้ได้

นี่ไม่ใช่ของใหม่ การติดต่อกับเทวดา เทพหรือมหาเทพ ได้กระทำการค้นคว้ากันมาแล้วก่อนสมัยพุทธกาลเสียอีก แต่เพราะสิ่งนี้เป็นกฎของปัจจัตตัง คือรู้ได้เฉพาะตนหรือใครทำ ใครเห็น ซึ่งผู้ไม่รู้ไม่เห็นย่อมยากจะเชื่อได้นั่นแหละคนในสมัยนี้จึงได้ 'เหมา' กันอยู่ไม่น้อยเลยว่า ท่านแสดงธรรมในลักษณะของบุคคลาธิษฐานต่างหาก เมื่อบุคคลผู้พบเห็นอย่างแจ่มชัดแล้ว ก็ทำให้เกิดตื่นเต้นดีใจเพราะเพิ่งจะพบว่า สิ่งนี้มีอยู่ แต่ก็

นั่นแหละ "ความใหม่" เหล่านั้น ไม่นานมันก็กลายเป็น "ความเก่า" หรือของธรรมดาไปเสียแล้ว เมื่อมันกลับเข้าไปสู่สภาพ "ธรรมดา" ในตัวของมันเอง

จริงอยู่ในคำกล่าวที่ว่าถ้าโลกเจริญขึ้น ศีลธรรมจะเสื่อมลง แต่นั่นก็ต้องมีข้อยกเว้นอยู่บ้างในบางกรณี และจริงอยู่ขณะนี้โลกกำลังเจริญขึ้นทุกวัน วัตถุอันเกิดจากการค้นคิดในแขนงต่าง ๆ ของวิทยาศาสตร์กำลังก้าวหน้ายิ่งขึ้น แต่ในอีกมุมหนึ่งที่มีบุคคลประเภทที่มองเห็น วัตถุเป็น "เรื่องเล็ก" ก็มิใช่ว่าจะไม่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือหาได้ยากนักก็มิใช่หรือ ?

ท่านคงทราบแล้วว่า ไม่ใช่แต่ในประเทศเราหรือเฉพาะภาคตะวันออกเท่านั้น ที่ค้นหาข้อเท็จจริงเหล่านี้อยู่ แม้ในอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมันนี ก็มีบุคคลหลายหมู่หลายคณะที่ได้พบเห็นจากการค้นคว้าในวิชาการประเภทนี้ คนอังกฤษจำนวนไม่น้อยที่ได้พิสูจน์และยอมเชื่อแล้ว เพราะในประเทศนั้นมีการฝึกสมาธิกันไม่น้อยเลยทีเดียว และบุคคลที่สามารถติดต่อได้จริงจังก็เพิ่มจำนวนขึ้นทุกวัน สำหรับในอเมริกานั้นทราบว่าทดลองประดิษฐ์ฟิล์มและ

กล้องถ่าย สามารถจับภาพที่มีความถี่ของคลื่นแสงต่างภพที่ตามนุษย์สามัญไม่อาจมองเห็นได้ สำหรับในธิเบธนั้นทราบว่า ความก้าวหน้าในทางติดต่อกันได้ด้วยสมาธินี้นำหน้าอังกฤษและทางภาคตะวันออกทั้งหมดอย่างน่าตกใจทีเดียว

แต่ท่านที่เคารพ การที่ท่านกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ก็โปรดอย่าได้คิดว่า ผู้เขียนต้องการรวบรวมปรากฏการณ์เหล่านี้เพื่อมุ่งหมายให้หนังสือเล่มนี้เป็น "ตำรา" ขึ้นมา หามิได้ หากว่าผู้เขียนมีเจตนาเพียงให้เป็นบันทึกเหตุจากประสพการณ์ของคนคนหนึ่ง ซึ่งมุ่งมั่นจะให้ผู้ที่กำลังค้นคว้าวิทยาการแขนงนี้ ได้เห็นปรากฏการณ์ในมุมหนึ่งที่ได้พบเห็นมาเพื่อประกอบการพิจารณาให้กว้างขวางยิ่งขึ้นในเจตจำนงของท่านผู้นั้น แต่หากว่าเรื่องราวนี้ถ้าเกิดไปกลับใจผู้ที่เคยไม่เชื่อให้เชื่อในสิ่งเหล่านี้ได้ นี่ก็คือกุศลอันใหญ่ยิ่งที่จะเกิดขึ้นกับท่านผู้นั้น และแก่ข้าพเจ้าอย่างที่ไม่มีใครจะประมาณคุณค่าได้ถึง

บทที่ ๒

คุณพ่อยังอยู่...นี่มันเป็นคำพูดที่ซ้อนกันอยู่ในสองความหมาย ความหมายแรกก็คือว่า ความสัมพันธ์ที่นับเนื่องมานานวัน นับตั้งแต่ผมได้เกิดขึ้นมา ผมได้รับสิ่งประทับใจหลายอย่างจากคุณพ่อ ที่มันซึ่งตรึงใจผมอยู่จนบัดนี้

คุณพ่อรักผมมาก ผมภูมิใจในข้อนี้ มันเป็นความรักที่คงจะไม่น้อยกว่าที่ผมรักคุณพ่อนัก เมื่อคุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ คุณพ่อแบกภาระทุกสิ่งทุกอย่างไว้คนเดียว ผมมีอิสสระเหมือนนก ไม่มีความหนักแต่สักนิดบนบ่า เพราะคุณพ่อแบกทุกอย่างไว้คนเดียว คุณพ่อชอบทำอะไรเองตลอดมา ในตอนหลัง ๆ นั่นแหละที่ผมช่วยคุณพ่อได้บ้าง และช่วยได้มากเมื่อคุณพ่อรู้ตัวว่ากำลังมีโรคร้ายเกิดขึ้นในตัว คุณพ่อเป็นคนเข้มแข็ง และมีสติดีเมื่อคุณพ่อชวนผมไปเป็นเพื่อนที่โรงพยาบาลศิริราช และรับการตรวจครั้งแรกจากนายแพทย์กษาน ผมก็ได้ทราบว่าคุณพ่อจะต้องเข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลด่วน เพื่อ

ตรวจสอบสมุห์ฐานของโรคอย่างละเอียด ก่อนจะเข้าตรวจและนอนในโรงพยาบาลนั้น คุณพ่อได้ไปตรวจที่โรง-พยาบาลหญิงก่อน และนายแพทย์ผู้ตรวจได้ส่งผลตรวจให้ผมเอาไปให้คุณหมอเสมดูที่บางกะปิโอสถ ซึ่งเป็นคลินิคของคุณหมอเสม พริ้มพวงแก้ว เมื่อคุณหมอเสม อ่านผลรายงานแพทย์ผู้ตรวจแล้วก็นิ่งไปครู่หนึ่ง มองหน้าผมแล้วก็ถอนใจ เท่านั้นแหละผมก็ทราบว่า คุณพ่อเป็นมะเร็งจริง ๆ แต่ด้วยเหตุที่ว่าโรคนี้เป็นโรคที่ไม่อาจแจ้งตรงไปตรงมาให้คนไข้ทราบได้ คุณหมอเสมจึงให้ผมปิดผลตรวจนั้นไว้เสียก่อน แต่คุณพ่อไม่ยอม ต้องการให้ผมไปเอาผลตรวจให้ได้ ผมก็บอกในวันต่อมาว่า หมอเขายังไม่แน่ใจว่าเป็นอะไรแน่

แต่ท่านที่รัก ถึงใคร ๆ จะปิดกันอย่างไร ก็ไม่ใช่ว่าคุณพ่อจะไม่รู้ เพราะคุณพ่อก็เคยไปเรียนแพทย์อยู่หลายปีในสหรัฐ และเพื่อน ๆ ที่คุ้นเคยไปมาหาสู่กับคุณพ่อเป็นนายแพทย์ผู้มีชื่อเสียงหลายต่อหลายคน ทุกคนที่ทราบก็ส่ายหน้า และพูดกันว่า สงสารคุณพ่อกันทุกคน คุณพ่อกำลังประสพเคราะห์กรรมอย่างหนัก และไม่มีวันจะหลีก

เลี่ยงได้ในครั้งนี้ และคุณพ่อก็คงทราบดีถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณพ่อขณะนั้น ถ้าคุณพ่อไม่ทราบถึงความจริงข้อนี้แล้วคุณพ่อจะไม่บอกว่า

"ดำ เอ็งตั้งใจฟังให้ดี พ่อยังเดินได้กินได้ และพูดได้อยู่เหมือนไม่ใช่คนเจ็บ แต่อีกไม่นานหรอกที่พ่อจะมีชีวิตอยู่ เอ็งทำตัวให้ดี เจียมตัว ดูฐานะของตัวไว้เสมอ พ่อคิดว่าเอ็งคงเลี้ยงแม่ได้ จงคิดและพิจารณาเสียให้ดีก่อนจะทำอะไรลงไป พ่อจะอยู่ได้อีกไม่นานแล้ว จงอย่าได้ประมาทในทุกสิ่งทุกอย่าง"

เรานั่งเฉยกันอยู่นาน สถานที่ที่คุณพ่อพูดนี้คือที่โต๊ะทำงานตัวสุดท้าย ที่สำนักงานกองสลากกินแบ่ง

อีกไม่กี่วันต่อมาคุณพ่อก็เข้าโรงพยาบาล เพื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิดเป็นครั้งแรก

นับถอยหลังไปประมาณ ๒๐ ปีก่อน ขณะนั้นผมมีอายุเกือบ ๒๐ ในวันหนึ่งขณะที่ผมกำลังโกรธจัด คุณพ่อมองเห็นความเดือดดาลทยานใจของผมอยู่ครู่หนึ่งแล้ว ก็เดินมาตบหลังแล้วกล่าวว่า "ดำ เกิดเป็นคนต้องรู้จักอดทน มีขันติ" นี่คือความมหัศจรรย์อย่างหนึ่ง พอผมได้

ยินคำว่า **ขันติ** เท่านั้น อารมณ์ก็สงบลงได้อย่างประหลาดเหมือนกัน ผมเคยได้ยินคำคำนั้นมาแล้ว เมื่อคุณพ่อพูดถึงคำนั้นอีก ก็เหมือนจะขับไล่ความแค้นเคืองเหล่านั้นออกไปได้ในทันที

คุณพ่อสอน **สัจจะ** ให้แก่ผมด้วยคำที่ว่า "คนเราควรจะรักษาคำพูด พูดจริงทำจริง อย่าเป็นคนพูดพล่ามแล้วจะทำอะไรสำเร็จยาก การพูดแล้วไม่ทำตามที่พูด นอกจากจะไม่มีใครนับถือแล้ว ยังจะทำให้เราเคยตัว และความเคยชินอย่างนี้มันจะฆ่าเราได้ในวันหนึ่ง"

สันโดษ คุณพ่อก็พูดถึงอยู่เสมอ ผมจำได้ดีว่าเมื่อสมัยที่ผมยังทำงานอยู่ที่โรงไฟฟ้าวัดเลียบ เมื่อ ๒๐ ปีโน้น คุณพ่อติงว่า "เงินเดือนเอ็ง ๖๐๐ บาท แต่อวดจะขับรถยนต์ไปทำงาน เงินเดือนยังไม่พอค่าเติมน้ำมันและซ่อมรถเลย เอ็งจะมีเงินเหลือที่ไหนไปกินข้าวกลางวันซื้อกางเกงใส่ หรือใช้อย่างอื่น เอ็งควรต้องหัดดูฐานะ ดูเงินเดือนของตัวเอง หัดเจียมตัวอย่าไปเที่ยวเอาอย่างคนอื่นเขา ที่เขามีเงินเดือนสูงและมีรายได้ดีกว่าเราเขาก็ทำได้

อย่าคิดแต่ว่าพ่อจะช่วยเอ็งได้ตลอดไป อย่าเห็นเงินเป็นเบี้ย ถ้าไม่รู้จักเก็บออมไว้ พ่อตายแล้วเอ็งจะลำบาก หัดช่วยตัวเองและควรรู้จักพอใจในของที่เรามีเราหาได้''

คุณพ่อยังไม่เคยบวชก็จริง ไม่ได้เข้าวัดถือศีลก็จริงแต่อยู่บ้านก็เปิดวิทยุฟังเทศน์ ในวันธรรมสวณะอยู่เสมอ คุณพ่อไม่ได้ถือศีล แต่คุณพ่อก็มีศีลอยู่ไม่น้อยโดยไม่ต้องถือ นี้เป็นสิ่งที่ผมไม่อาจเหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวได้ว่า ความดีงามที่คุณพ่อได้ทิ้งไว้ให้ผม ผมก็เรียกว่ามันยังอยู่กับผมตลอดเวลาเหมือนกัน......

มันเหมือนกับว่า ผมกับคุณพ่อไม่ได้จากกัน' และความรู้สึกของผมก็รู้อยู่แก่ใจว่าคุณพ่อยังอยู่ เมื่อผมปลอดโปร่งสบายใจ คุณเพ่อก็มานั่งอยู่กับผม หรือเมื่อผมไปฟังเทศน์สนทนาธรรมที่ไหน บางคราวคุณพ่อก็ไปดูไปฟังอยู่ด้วย

บางท่านอาจเห็นว่าผมอาจต้องไปปากคลองสาร ในไม่ช้านี้ก็เป็นได้ ผมไม่ได้กล่าวว่าทุกท่าน ผมพูดเพียงแต่ว่า บางท่าน เท่านั้น แต่จะอย่างไรก็ตามผมมีความสุขและความเบิกบานสำราญใจอย่างที่สุด... ที่ผมรู้สึกเช่นนั้น!

มองในแง่ประโยชน์ผมได้รับประโยชน์มากสำหรับตัวเอง เหมือนดังพุทธพจน์บทหนึ่งกล่าวว่า

อันความจริงนั้นมันก็มีความจริงอยู่ในตัวของมันเองแล้ว ใครจะเชื่อหรือไม่ ใครจะมองเห็นหรือเปล่า ความจริงก็ยังคงเป็นความจริงอยู่เช่นนั้น เหมือนความดีที่เราทำมันก็มีความดีอยู่ในตัวของมันเอง ใครจะไม่รู้ไม่เห็นด้วยกับเราก็หาได้ทำให้เราต้องชั่วไปเพราะสิ่งที่กระทำนั้นไม่

เหมือนคืนเดือนมืดไม่มีดวงอาทิตย์ ย่อมมืดมิดสำหรับผู้ที่กำลังเดินทางในป่า เขาตื่นขึ้นมาต้องการเดินทางไปทิศตะวันออก แต่เขาก็ไม่อาจรู้ได้ว่าจะหันหน้าเดินทางไปทางไหน ใครอ่านดาวออกก็เดินได้ตรงทาง ใครไม่มีวิชาก็อาจมุ่งหน้าไปทิศตะวันตกดังนี้

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

“อันบุคคลใดไม่สนใจ และเชื่อเรื่องปรโลกแล้ว บุคคลนั้นก็ย่อมยังไม่ละเว้นประพฤติสิ่งที่ยังเป็นบาปอยู่”

บทที่ ๓

คุณพ่อของผมได้จากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๑๐ เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น. เศษ ที่ตึกธนาคารไทยพาณิชย์ โรงพยาบาลศิริราช ด้วยโรคมะเร็งที่ขั้วปอด

คุณพ่อได้จากโลกมนุษย์ไปแล้ว ตามสมมุติที่ชาวโลกเรียกกันว่า "ความตาย" แต่แท้จริงนั้น คุณพ่อยังอยู่ คุณพ่อเพียงแต่ได้ละทิ้งกายเนื้อซึ่งเสมือนเรือลำเก่าไปสู่ลำใหม่และเรือลำใหม่นี้แหละที่เรียกว่า "กายทิพย์"

พระพุทธองค์ตรงตรัสว่า

"ดูก่อน...อานนท์ บุคคลผู้ฝึกจิตจนมีสมาธิและได้ญาณอันแก่กล้าแล้ว เขาย่อมเนรมิตรกายขึ้นได้อีกกายหนึ่ง กายนี้เรียกว่า กายทิพย์"

และกายทิพย์นี้ก็พร้อมอยู่แล้วที่จะปรากฏขึ้น เมื่อเราทิ้งกายเนื้อของเราไปเมื่อใด หรือจะเรียกกายทิพย์นี้ว่าเป็นกายของวิญญาณนั่นเอง และขณะนี้คุณพ่อยังมีร่างกายอยู่ในสภาพของกายทิพย์นี่แหละ ยังหายใจได้ ไปไหน

มาไหนได้โดยอิสสระ พ้นจากความเจ็บป่วยทุกประการ มีความเป็นอยู่ที่เรียกว่าสบายดี หรือสบายอย่างยิ่ง เพราะไม่อึดอาดชักช้า ยืดยาดในการเคลื่อนไหวไปมาเหมือนเมื่อยังครองกายเนื้ออยู่ โลกใหม่ของคุณพ่อนี้เรียกว่า โลกทิพย์ ซึ่งโลกทิพย์นี้บางส่วนก็ซ้อนอยู่ในโลกมนุษย์เรานี่เอง ในโลกทิพย์นี้มีกายเรียกกันว่า กายทิพย์และสิ่งอื่นๆ ก็คือ สภาพของคำว่าทิพย์นั่นแหละ

นี่คือสภาพอันจริงแท้และแน่นอนที่สุด ทว่าด้วยตาเนื้อของเรานี้ ไม่สามารถมองเห็นได้ โดยที่จิตของเรายังไม่ทิพย์ไปทุกคนนั่นเอง เราจึงยังไม่สามารถเห็นหรือได้ยินของทิพย์ต่าง ๆ ได้ทุก ๆ คน ขอได้โปรดติดตามเรื่องราวของข้าพเจ้าต่อไป

บทที่ ๔

เมื่อต้นเดือนมกราคม ๒๕๑๒ ผมได้พบท่านผู้หนึ่งเข้า ผมขอสมมุติชื่อของท่านผู้นี้ว่า "พี่ริน" การที่ผมไม่ได้แจ้งชื่อจริง ตำบลที่อยู่ ฯลฯ ก็เพราะว่า พี่รินเรียกตัวเองว่า เป็นนักปฏิบัติผู้หนึ่งเท่านั้น และไม่ได้ทำเป็นทางการ เพราะสุขภาพของพี่รินยังไม่พร้อมที่จะทำการช่วยเหลือใครในแบบสาธารณะกุศลได้ จึงไม่อาจให้ผมเขียนรายละเอียดต่าง ๆ ออกมาได้

พี่รินไม่เคยรู้จักกับผมมาก่อน ไม่เคยรู้จักกับพ่อผมมาก่อนด้วย ผมรู้จักกับพี่รินด้วยการแนะนำจากเพื่อนสนิทคนหนึ่ง แต่ผมได้ขอร้องพี่รินให้ช่วยติดต่อกับคุณพ่อให้หน่อย ผมอยากจะเขียนหนังสือ พิมพ์แจกในวันเผาศพ พี่รินรับคำแล้วก็นั่งหลับตา

"คุณพ่อของคุณนี่ ไม่ดำเหมือนคุณหรอกนะ คุณพ่อคุณเป็นคนค่อนข้างขาวหรือ ?" ถามผมเหมือนลองตรวจดูก่อนว่าถูกต้องหรือไม่

ผม "ครับ"

พี่ริน "คุณพ่อคุณใส่เสื้อคอกลมนะ เวลานี้น่ะ"

ผมถาม "ผ้าอะไรครับ"

พี่ริน "ผ้าป่าน แล้วก็นุ่งกางเกงแพรสีฟ้า ลายกางเกงไม่ใช่ลายเทพพนมนะแต่เป็นลายเหมือนลายไผ่"

ผมถอนใจโล่งอก ที่ถอนใจเพราะการบอกเรื่องเครื่องแต่งตัวได้ชัดเจนที่สุดแสดงว่าคุณพ่อกำลังอยู่ ณ ที่นั้นด้วยแล้วเป็นวิญญาณของคุณพ่อจริง ๆ ไม่ใช่วิญญาณแปลกปลอมมาแน่นอน

ผม "ผมขอพูดกับคุณพ่อได้ไหมครับ โดยผ่านพี่ริน"

พี่ริน "วันนี้ไม่ได้เสียแล้วละค่ะ พี่ปวดศีรษะเหลือเกิน ปวดศีรษะข้างขวา คุณพ่อเป็นอะไรที่ศีรษะข้างขวาหรือ ?"

ผม "เป็นฝีครับ และปวดศีรษะตอนฟื้นจากโคม่าครั้งสุดท้าย"

การติดต่อต้องถูกขัดขวางไปอย่างน่าเสียดาย ทั้งนี้ก็เพราะผู้ประทับผ่าน (คือผู้ทรงไม่ได้ทรงเต็มตัวอย่างแบบไม่รู้สึกตัวเลย การทรงแบบประทับผ่านนี้ เมื่อวิญญาณเข้าประทับอยู่ ผู้ทรงจะรู้ตัวตลอดเวลา) เกิดปวดศีรษะเสียก่อน โปรดทราบว่าวิญญาณใดก็ตาม ถ้าก่อนจากโลกนี้ไปมีอาการเป็นอย่างไร ผู้ทรงหรือผู้ประทับผ่านจะมีอาการอย่างนั้น เจ็บหรือปวด หรือการแสดงออกของร่างกายก็ตาม จะเป็นไปเหมือนอาการของผู้ตายทีเดียว

วันนั้นผมไม่อาจติดต่อกับคุณเพ่อต่อไปได้

บทที่ ๕

ท่านผู้อ่านที่เคยไปฟังการอบรมและนั่งสมาธิ ที่วัดมหาธาตุห้องธรรมวิจัยมาแล้ว คงจะรู้จักอาจารย์พร รัตน-สุวรรณ และคุณศรีเพ็ญแล้ว สำหรับท่านที่ยังไม่เคยทราบ ผมก็จะเรียนให้ทราบว่าอาจารย์พรได้ศึกษาและค้นคว้าในเรื่องของ วิญญาณ ประสพความสำเร็จอย่างเยี่ยมผู้หนึ่ง ท่านแสดงธรรมและอบรมฝึกฝนในด้านสมาธิที่วัดมหาธาตุมา ๑๐ ปีแล้ว วันเสาร์ท่านก็ปาฐกฐา เป็นประจำเวลาบ่าย ๓ โมง ๑๕ นาที ที่สถานีช่อง ๗ ในรายการสุขภาพทางจิต ท่านที่สนใจธรรมะและเรื่องราวของวิญญาณ ก็จะเป็นสมาชิกหนังสือวิญญาณได้โดยติดต่อที่บ้านอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ๔๙/๓ ถนนสามเสน บางลำภู

มีข่าวที่น่าพอใจอย่างยิ่งที่เกิดขึ้นกับผมก็คือว่า ผมได้ไปขอร้องให้อาจารย์พรและคุณศรีเพ็ญมาเยี่ยมผมที่บ้านโดยอยากขอความกรุณาให้มาตรวจที่ห้องพระของผม

ถึงข้อบกพร่องที่อาจควรแก้ไข และเมื่อประมาณกลางเดือนมกราคม ๒๕๑๒ นี้ คุณศรีเพ็ญมานั่งสมาธิในห้องพระที่บ้านก็ทราบว่ามีพระภิกษุรูปหนึ่งเสด็จมาประทับอยู่ และทราบว่าท่านได้เสด็จมาประทับ ณ ที่นี้ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ธันวาคม (วันคริสมาสที่แล้ว) ครั้งแรกก็ยังไม่ทราบว่าท่านเป็นใครผมจึงส่งรูปพระ ๒-๓ รูป ให้คุณศรีเพ็ญดู คุณศรีเพ็ญ ก็ชี้รูปหนึ่งและบอกว่าเหมือนพระองค์นี้แหละ

ผมจึงบอกว่า รูปที่คุณศรีเพ็ญ ชี้นั้นคือรูปของ **สมเด็จพระสังฆราช แพ วัดสุทัศน์!** เมื่อทราบดังนั้นผมเกิดปีติอย่างเหลือจะกล่าว เพราะผมเคารพและนับถือพระองค์ท่านมาก และอธิษฐานถึงท่านอยู่เสมอก่อนนั่งสมาธิ เพราะผมได้เคยทราบประวัติของท่านมาบ้าง ผมเลื่อมใสในสัจจะวาจาและเมตตาของท่านและประกอบกับผมได้ทราบว่าพระองค์ได้ทรงมีความสัมพันธ์กับเจ้าคุณปู่ของผม (พระยาศุภกรณ์) มาเนิ่นนาน เจ้าคุณปู่เคยเป็นแม่งานหล่อพระกริ่งที่ท่านเศกเป่าเมื่อก่อนที่ท่านจะเป็นพระสังฆราช และท่านก็เคยบอกกรรมฐานให้เจ้าคุณปู่

ปฏิบัติทำอาณาปานสติสมาธิอยู่เสมอจวบจนได้จากโลกนี้ไป ผมทราบตอนหลังจากท่านเจ้าคุณพิพัฒน์ วัดสุทัศน์ เพราะในสมัยนั้นผมยังเด็กเกินไปยังไม่อาจรู้ถึงเรื่องราวเหล่านั้นได้ผมเคยสังหรใจเสมอเคยถามตัวเองในปัญหาเหล่านี้ว่า เมื่อขณะนั่งสมาธิพลังที่ผมได้รับเหล่านั้น ใครเป็นผู้ส่งให้ผม เหมือนมีกระแสร์ไฟฟ้าอ่อน ๆ มีพลังเย็นเยือกภายในหัวสมอง และทุกครั้งเมื่อผมปวดหัวผมไม่ได้กินยาแก้ปวดมานานแล้ว แต่นั่งสมาธิเป็นการรักษาครั้งแรกใช้เวลาชั่วโมงจึงจะรับกระแสร์ได้ แต่ทุกวันนี้ผมใช้เวลาเพียง ๑๕ นาที หรือ ๑๐ นาทีเท่านั้น ความปวดและหนักอึ้งก็หายไปได้อย่างหมดสิ้นทีเดียว และนี่คือความอัศจรรย์อย่างหนึ่ง! สำหรับผู้ที่ศึกษาและค้นคว้าเรื่องสมาธิมาบ้างแล้วอย่าเพิ่งได้ตัดสินใจเร็วนักว่า เพียงสมาธิของตัวเองอย่างเดียว จะรักษาโรคของตัวเองได้ ข้อนี้เป็นความจริง สำหรับผู้ที่มีพลังจิตในตัวสูงพอเท่านั้น แต่ขอให้ท่านศึกษาเรื่องของวิญญาณเสียด้วย เพราะพลังของเทพ หรือ เทวดาที่มาช่วยประกอบนั้น มีอยู่ไม่น้อยราย

เลยบางคราวผมรู้ตัวว่าพลังผมไม่มีพอจะแก้ไขสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะพลังที่ตัวเองมีอยู่ขณะนั้นมันน้อยเกินไป แต่ทำไมจึงสามารถขับไล่ความปวดหัวให้หายไปได้อย่างรวดเร็วด้วยเพียงทำใจให้ว่างเพียงเล็กน้อยผมมารู้ภายหลังว่าการทำใจให้สบายปลอดโปร่งนี้ แม้อำนาจของเรามีไม่พอแต่เทพท่านก็ช่วยส่งพลังมารักษาโรคบางอย่าง หรือแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้เราได้ และเราก็จะหายจากความเจ็บปวดเหล่านั้นได้ หรือช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ เหล่านั้นได้อย่างแน่นอนทีเดียว

ฉนั้น การทำสมาธิ การหัดทำใจให้ว่าง ว่างจากทุกสิ่งทุกอย่างเราก็จะสามารถรับพลังที่ท่านส่งมานี้ได้ทุกคนซึ่งมันไม่ใช่ของที่จะฝึกหัดยากเย็นเกินไปไม่ใช่หรือท่านพร้อมกันนี้ขอให้สนใจในธรรมให้มากขึ้น เรียนรู้ธรรมให้มากขึ้นด้วย จะได้พูด–คิด–และปฏิบัติธรรมได้มากนั้นแหละ เทวดาหรือเทพผู้มีพลังจะเมตตาและคอยช่วยเหลือเราได้เสมอเหมือนดั่งที่

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

"บุคคลผู้ประพฤติปฏิบัติแต่ธรรม จะมีเทวดาที่ดีรักษา ผู้นั้นเป็นผู้เจริญงอกงามไม่มีวันเสื่อม"

อีกทัศนะหนึ่ง โปรดพิจารณาให้ดีว่าที่พระพุทธเจ้าตรัสแก่ องค์คุลีมาลว่า

เราหยุดแล้ว!

พระองค์หยุดอะไร พระองค์หยุดทำบาป หยุดอารมณ์อันจะรับกิเลศตัณหาเข้ามา พระองค์หยุดสร้างอุปทานทุกอย่าง คือ หยุดการยึดถือทุกสิ่งทุกอย่างว่าเป็นตัวตน เราเขา....แต่สิ่งนั้นทำได้ยากยิ่ง...จริงอยู่มันทำได้ยากยิ่งจริงแท้

แต่ทว่า...ถ้าหากท่านลองนำเอาคำว่า หยุด นี้มาลองพิจารณาดูเพียงว่า ถ้าเราหยุดคิดเสียบ้างเล่า เพียงเท่านั้นมันจะเป็นอย่างไร มันยากเกินไป-หรือ ? เราคิดมาตั้งแต่เล็กจนโต จนแก่ จนจะตายอยู่แล้วก็ยัง คิด คิด คิด ถึงมันวนมันเวียน มันวุ่นจนสับสนยุ่งเหยิงก็ยังไม่หยุดคิด มันจะแก้ปัญหาได้ที่ไหนสำหรับความคิดที่ฟุ้ง

ซ่าน และไม่เป็นระเบียบอย่างนั้น นอกจากจะชวนให้กลายเป็นบ้าขึ้นมาจนได้ต่างหาก เรามาลองเล่นเกมหยุดคิด ดูบ้างเถิดประเสริฐแน่ ลองมาทดลองดูซิว่า ชั่วขณะหนึ่ง เราไม่คิดอะไรเลย การทำเช่นนี้เป็นการทำได้ง่าย ๆ หรือ แต่ถ้าท่านทำได้ ๕ นาที ก็ว่าง ๕ นาที ทำได้ ๑๐ นาที ก็ว่าง ๑๐ นาที **หมายความว่าถ้าหยุดคิดได้เท่าใดก็ว่างมากเท่านั้น** มันอาจง่ายสำหรับความคิดของคนบางคนที่เพียงแต่คิดเท่านั้นขอให้ลองทำดูเถิด **แม้ว่างอย่างนี้ยังมีสันโดษอยู่ก็ตาม แต่ก็ให้ผลมาก**

บางท่านอาจจะคิดว่า การทำเช่นนั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือบางท่านอาจคิดว่า ถ้าว่างอย่างนี้ไม่ใช่ว่างในความหมายของพุทธศาสนา ถ้ามองในรูปของ "สมมติ" ก็อาจจะเป็นได้อย่างที่ท่านคิด แต่ถ้ามองในด้าน "ปรมัถ" ขณะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมเป็นอนัตตา มิใช่หรือ ถ้าทุกสิ่งเป็น อนัตตา ไม่มีตัวตนเราเขาไม่มีสรรพสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้นแล้วเราจะเรียกสิ่งนั้นว่าอะไร นอกจากความว่างในความว่าง!

โปรดพิจารณาดู พุทธพจน์บทนี้

"บุคคลใดผู้มีบุตร
บุคคลนั้นก็ต้องเศร้าโศกเพราะบุตร
บุคคลใดที่มีโค
ก็ยังจะต้องเศร้าโศกเพราะโค
บุคคลใดที่มีสิ่งเกี่ยวข้องอยู่
เขาก็ยังต้องเศร้าโศกเพราะสิ่งเกี่ยวข้องนั้น"

ดังนี้วิธีที่จะแก้ความเศร้าโศก อันใดที่นำความทุกข์มาให้นั้น เราก็แก้ด้วยพุทธพจน์อีกเหมือนกัน ขอให้ท่านโปรดพิจารณาดู

พระองค์ตรัสว่า

"ผลย่อมมีเหตุเป็นแดนเกิด จงแก้หรือดับที่เหตุนั้น"

"จงแก้หรือดับที่เหตุนั้น !! การที่พระพุทธเจ้าได้ทรงสละทุกสิ่งทุกอย่างออกบวช พระอนุชาของพระองค์ก็อีกตั้งมากมายที่ได้เสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง ตามพระองค์ออกไปบวชต้องสละความสุขนานัปการในโลก ต้องอดอาหาร

ต้องจาริกไป แบบนอนกลางดินกินกลางทรายดูสภาพ-การณ์แล้ว ก็ไม่ผิดอะไรกับขอทาน ทิ้งความรวยไปสู่ความจน ทิ้งความมีไปสู่ความหมด ดูเผิน ๆ ก็เหมือนกับว่า **ทิ้งความสุขไปสู่ความทุกข์** นั่นเป็นเพราะสิ่งใดกัน ?

ท่านที่รัก อันความทุกข์สุขนั้น มันเกิดที่ใจ พระองค์ทรงตรัสไว้เช่นนั้น และพระพุทธองค์ได้พิสูจน์แล้วถึงความจริงข้อนี้ พระองค์ได้ทำให้ดู ด้วยตัวของพระองค์เองยิ่งกว่านั้น สาวกของพระองค์เป็นพันเป็นหมื่น ก็ยังได้พิสูจน์ความจริงข้อนี้แล้วด้วยการสละทุกอย่างออกบวช ถ้าจะพูดกันให้ลัดที่สุดก็คือ พระองค์ต้องการให้ทิ้งความวุ่นไปสู่ความว่างอย่างสมมติเสียก่อนนั้นเอง...

แหละบัดนี้ท่านเห็นแล้วหรือยังว่า ความสำคัญของความว่าง ที่กล่าวถึงนี้แม้ว่างอย่างสมมติก็ดีล้นเหลือแล้วสำหรับปุถุชน นี่แหละ ถ้าสามารถทิ้งสมมติไปสู่ปรมัติได้อีก ท่านก็จะพบความสำเร็จที่นั่น หรือจะพูดกันง่าย ๆ ว่า ละทิ้งทางกาย-หรือทางวัตถุไปสู่ทางใจให้บรรลุในที่สุดนั่นเอง !!

ความว่าง อย่าง "สมมติ" คือ ทางเดินของสมาธิ สมาธิก็คือพลังจิตที่ดิ่งเข้าไปสู่ความลึกซึ้งที่จะดึงให้เราเข้าไปสู่ความสงบได้ พระองค์ทรงตรัสว่า **"ความสงบ คือความสุขอย่างยิ่ง!"** ความสงบที่ได้ในครั้งนี้ก็คือความว่างอย่างปรมัตถ์นั่นเอง

ถาม ว่างมีกี่อย่าง

ตอบ มีสองอย่าง

ถาม อะไรบ้าง

ตอบ ว่างอย่างแท้กับว่างอย่างเทียม

ถาม ว่างอย่างเทียมเป็นอย่างไร

ตอบ ว่างอย่างเทียม ยังมีวุ่น ว่างอย่างนี้เต็มไปด้วยความเกียจคร้าน หาทางแต่จะนอน ครั้นนอนหลับก็ยังฝันวุ่นเพราะกิเลสตัณหาแน่นหนาอยู่ในสันดาน และไม่เคยคิดจะกำจัดให้มันเบาบางให้ว่างขึ้นจากสิ่งเหล่านี้

ถาม แล้วว่างอย่างแท้เล่า

ตอบ ว่างอย่างแท้ไม่มีวุ่น เพราะวางอารมณ์ได้จริงจึงไม่วุ่น กิเลสตัณหาเข้าไม่ถึงจึงไม่วุ่น วิบากไม่มี จิตนั้นสุกสกาววาวอยู่ด้วยธรรมสว่างโพลงด้วยญาณปัญญาอันเจิดจ้าสามารถประหารกิเลสตัณหาและอุปาทานได้เด็ดขาด เป็นประโยชน์แก่ตนและผู้อื่น

ถาม ว่างอย่างแท้มีกี่อย่าง

ตอบ มีสองอย่าง แท้อย่างสมมติ และแท้อย่างปรมัถ

ถาม ว่างแท้ และ เทียม เกิดจากอะไร

ตอบ ว่างแท้ เกิดจากความเพียรที่มาจากสัมมาทิษฐิ (เห็นชอบ) ว่างเทียมนั้นเกิดจากความเกียจคร้านมาจากมิจฉาทิษฐิ (เห็นผิด)

ถาม ถ้าเช่นนั้น ความเห็นของคนเรา ก็สำคัญที่สุดก่อนอื่นใช่ไหม ?

ตอบ ถูกแล้ว

ถาม เช่นนั้น สัมมาทิษฐิ เกิดจากอะไร ?

ตอบ การเรียนมาก ฟังมาก จดจำและพิจารณาให้มาก

พอสมควรเสียก่อน แล้วจึงทำความว่างให้เกิดขึ้น หรือจะกล่าวว่า จับและพิจารณาแล้ววาง

ถาม พิจารณาแล้ววางเพื่ออะไร ?

ตอบ เพื่อจะได้ไม่ต้องจับอันเก่าหรือลักษณะในแบบเก่าอีก เพื่อจะได้มีจิตว่างยิ่งขึ้น...เพื่อจะได้ทำสมาธิเข้าสู่ **'ทาง'** สายนี้

จับและ พิจารณาแล้ว วาง
วางได้ทั้งหมด จะ ว่างได้ทั้งหมด
ว่างอยู่ได้นาน ก็สงบอยู่ได้นาน
สงบที่สุด ก็คือ สุขที่สุด ดังนี้

บทที่ ๖

ชีวิตคือการเดินทาง ไม่ทราบว่าใครเป็นผู้กล่าวคำนี้ไว้ก่อน มันช่างมีความหมายที่ลึกซึ้งอะไรเช่นนั้น เราได้เดินทางมาชาติแล้ว – ชาติเล่าจนกระทั่งได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้ บางคนยังไม่คิดสร้างกุศลบารมีหรือทำดีไว้ แม้จะมีทั้งทรัพย์และโอกาส ก็นั่นเป็นการปูทางไว้สำหรับชาติใหม่ข้างหน้ามิใช่หรือ หากว่าชาตินี้เรายังเดินทางไปไม่ไหวจนสุดทางนั้น !

และการเดินทางนี้ สำหรับบุคคลผู้ระลึกชาติได้ย่อมมองเห็นตัวจักรที่วิ่งวนอยู่ในวัฏฏสงสาร ได้อย่างชัดเจนเวียนวนอยู่อย่างน่าเบื่อหน่าย เกิดแล้วดับ แล้วก็กลับไปเกิดอีก...นี่แหละสำหรับบางคนที่ยังทำบาปอยู่ตลอดเวลาก็เพราะศรัทธามีไม่พอที่จะทำให้เกิดความมั่นใจขึ้นมาได้จึงเกิด วิจิกิจฉา ความสงสัยไม่สิ้นสุด บางคราวมองกฎแห่งกรรม เป็นของที่เหลวไหลไปเสียแล้วก็มี

คนเราถ้ามีพื้นฐานพอ คือได้สะสมบารมีมาพอการจะเดินทางไปได้อย่างผาสุขนั้นไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรเลยสำหรับเขา ก็เรื่องราวของ วิญญาณ นี่แหละ เป็นสิ่งแรกและใหญ่ยิ่งทีเดียว ที่จะต้องศึกษาให้หมดความสงสัยเสียก่อน ถ้ายังสงสัยเรื่องของ วิญญาณ (ที่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่เช่นนี้) เรื่อง นรก สวรรค์ บุญ บาป ก็จะเห็นในลักษณะมืดม้วอยู่จนแล้วจนรอด บางคราวหนักกว่านั้นขึ้นไปอีก บางคนเกิดไปมีความคิดเห็นเป็นพระเทวทัตไปก็มี มองเห็น อนัตตาว่าไม่มี บุญ บาป อยู่ที่ไหน การฆ่าไม่ใช่บาปกรรมอะไร ทำนองนั้น คนที่เคยพบเห็นวิญญาณ (ล่องลอย) มาแล้ว ย่อมหมดความสงสัยในสิ่งนั้นแต่ถ้าเราไม่มีความกล้าให้ผีหลอกเอาบ้าง เราก็ยังต้องสงสัยอยู่จนแล้วจนรอดว่าผีมีจริงหรือไม่ ?

ของจริงในโลกมีอยู่อีกมากมาย ที่หลายต่อหลายคนยังไม่เคยได้พบเห็น แต่เขาก็พูดอย่างเต็มปากว่า ผีไม่มีและไม่มีใครจะพิสูจน์ได้ นี่ก็เป็นเรื่องหนึ่ง ก็เรื่องทำนองนี้มันเป็นเรื่องที่เกิดต่างสภาวะ มันเป็นคนละสภาพกันกับ

โลกที่เราอยู่นี้ จะมาให้เห็นดำเห็นแดงเหมือนกับจับคว้าวัตถุนั้นได้อย่างไรกันเหตุผลและปัญญาเท่านั้นแหละ คือเครื่องมือที่พอจะมองเห็น ถ้าหากยังไม่สามารถมีญาณมาพิสูจน์มันได้

ท่านที่อยากพิสูจน์ เรื่องนี้ให้แจ่มแจ้งชัดเจน ท่านก็จะต้องทำตนให้เป็นคนกล้าหาญเสียก่อน ทำตัวให้มีความซื่อสัตย์ มีธรรมที่จะสร้างเสริมบารมีให้เกิดขึ้น แก่ตนอย่างเพียงพอแล้วก็มุ่งหน้ากระทำให้จริง ๆ จัง ๆ คงไม่นานนักหรอก ก็คงจะพบเห็นด้วยตัวของตัวเองได้บ้าง

ดังนั้น ผู้ที่ได้พบเห็น และได้พิสูจน์จนเจนใจมาแล้ว เขาก็จะยอมรับ และกล้าพูดได้เต็มปากว่า มันเป็นของโป้ปดมดเท็จหรือเปล่า ? ครั้นรู้ว่าวิญญาณมีจริงแล้วคราวนี้แหละ วิชาในพุทธศาสนา ซึ่งไม่เคยสนใจมาก่อนโดยคิดว่าหาประโยชน์ไม่ค่อยได้ ก็กลับจะต้องเริ่มศึกษาค้นคว้าอย่างเอาจริงเอาจังขึ้นมาบ้าง เพราะอะไรหรือ ?

ก็เพราะเมื่อวิญญาณมีจริง นรก สวรรค์จะเป็นเรื่องเหลวไหลไปได้อย่างไร ? ก็นั่นคือ เวทีแสดงละครฉาก

ใหม่ หรือเป็นการเดินทางต่อไปใหม่ของวิญญาณผู้ล่วงลับ หรือวิญญาณที่ได้ละทิ้งกายเนื้อไปแล้วนั่นเอง และคำว่า กายทิพย์ หรือของทิพย์อื่น ๆ ก็จะถูกค้นคว้าหาเหตุผลขึ้นมาอีกด้วยเหมือนกัน

แน่ละ **คนที่เชื่อเรื่องของวิญญาณเพียงเท่านั้นย่อมจะงมงายได้ง่ายเหมือนกัน** ทั้งนี้ก็เพราะว่า เขาเชื่ออย่างคนที่ไม่มีเหตุผล แต่ถ้าหากเขาเป็นคนมีเหตุผลเพียงพอและใช้ความละเอียดสุขุม หรือไม่เชื่ออะไรง่ายเกินไปแล้วความงมงายก็จะเกิดได้ยาก ให้ใช้หลักพุทธศาสนาเรื่องความเชื่อนั่นแหละ ท่านว่าอย่าเชื่อแม้ตำรา อย่าเชื่อแม้อาจารย์หรือเชื่อเรื่องที่เล่าลือต่อ ๆ กันมา ฯลฯ ซึ่งสรุปแล้วก็คือให้เชื่อตัวเอง คือให้พิสูจน์ให้แจ้งด้วยตนเองและให้เห็นจริงด้วยตนเองจึงค่อยเชื่อ

เมื่อเชื่อว่าวิญญาณมีจริง ตายแล้วก็ไม่สูญหายไปไหน...มีการเกิดใหม่เขาผู้นั้นก็เริ่มจะต้องศึกษาเรื่อง กรรม กฎของกรรม วิบากของกรรม เรื่อง ภพ เรื่อง ชาติ กันมากยิ่งขึ้น...คราวนี้แหละ บุญและบาป ที่คนบางคนเคย

พล่อยออกมาว่า เขาหลอก สอนคนโง่ ๆ นั้นก็จะกลับไปเข้าตัวเองเข้าจนได้

มีหลายต่อหลายรายที่ผมเคยพบมา เมื่อก่อนไม่เคยอยากทำบุญใส่บาตร หรือให้ทานใครใช้ชีวิตเพลิดเพลินอยู่ในอบายมุขต่าง ๆ และมีความเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ เมื่อมาพบว่า วิญญาณ มีจริงเข้าก็กลับตัวกลับใจหันหน้าเข้าวัด จัดและปรับปรุงตัวเองอย่างจริง ๆ จัง ๆ หันเข้าศึกษาพุทธศาสนาเป็นการใหญ่ทีเดียว

ขอให้เชื่อเถิดว่าเนื่องจากประสพการณ์ที่ผ่านมา ผมจึงขอเรียนไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่า แม้ท่านจะเชื่อว่าวิญญาณมีจริง เทพหรือเทพเจ้ามีอยู่จริง เมื่อท่านทราบแล้ว ว่าสิ่งนี้มีจริงก็ตาม แต่ไม่ใช่ว่าเราจะคิดพึ่งท่านไปหมดทุกสิ่งทุกอย่างได้จงใช้เหตุผลให้เพียงพอด้วย ในการจะทำสิ่งอันใดกล่าวคือให้ท่านคิดถึงพุทธพจน์ที่ว่า

ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกฎแห่งกรรม

โปรดอย่าได้ทิ้งพุทธพจน์เหล่านี้เป็นอันขาด เทพเจ้า

ทั้งหลาย ท่านช่วยเราได้จริง แต่ไม่ใช่ว่าจะช่วยเราได้หมดทุกอย่าง ท่านจะช่วยเราได้มากในกรณีย์ที่เรายังเชื่อในคำที่ว่า **ทำดีได้ดี** คือเราต้องมีการกระทำประกอบด้วย ไม่ใช่ว่าเราทำชั่วแล้วเราก็กลับไปนั่งขอพรจากท่านให้บันดาลให้เราพ้นจากความชั่วความบาปเหล่านั้น **คนที่ไม่คิดเลิกนิสัย เลวร้ายเหล่านั้นถ้าไม่กลับตัวกลับใจใหม่ และหันมาบำเพ็ญเพียรทางจิต หรือที่เรียกว่ามาทำสมาธิเสียบ้างแล้ว...ท่านก็ช่วยอะไรเราไม่ได้เลย** เพราะมีแต่ผู้ให้ไม่มีผู้รับ

เพราะฉนั้นสิ่งที่จำเป็นข้อแรกที่สุดคือ การฝึกหัดทำสมาธิ เสียก่อนนั่นเอง เมื่อมีโอกาสที่จะทำได้แม้จะว่างนิดว่างหน่อย ก็หาโอกาสฝึกจิตไว้ แม้ว่าเราจะมีจิตว่างเพียงชั่วครู่ชั่วยาม แต่ท่านก็ช่วยเราได้มากใน **การดลใจ** ให้เรารู้ในสิ่งที่เราไม่อาจรู้หรือแก้ปัญหาที่เราแก้ไม่ตก...ขอให้สังเกตดูบุคคลผู้เป็นผู้นำ หรือผู้ใหญ่ในการปกครองในอดีต มีสมาธิดีกันทุกคน

สมเด็จพระสังฆราชปู่ (แพ) ท่านเคยเตือนผมว่า... **ให้ผมพยายามทำใจให้สบายอยู่เสมอ พลังของท่านที่ส่งมาให้ผมย่อมจะเกิดผลมาก** คนเราถ้าใจคอไม่ปรกติเพราะ

กิเลศเกิดขึ้นแล้ว สมาธิก็จะมืดมัวและความดำเปรอะของอารมณ์นั้นแหละที่คอยแต่จะปะทะพลังอันสุกใสสว่างที่ท่านส่งมาให้นั้นออกไปหมด แต่ถ้าเราทำใจให้สบาย (พยายามขจัดปัดเป่าความทะยานอยาก หรือ โลภ โกรธ หลง ให้เบาบางไปทุกทีจนจิตเราเกิดมีสมาธิแจ่มเจิดจ้าเข้ามาสู่ความบริสุทธิ์แล้ว) เราก็จะรับพลังจากท่านได้ทุกครั้งเหมือนกัน ท่านโปรดเอาไปพิจารณาดูเถิด คำสอนของเจ้าคุณสมเด็จสังฆราชปู่นี้ คุณศรีเพ็ญเป็นผู้นั่งสมาธิเข้าไปติดต่อและมาบอกให้ผมทราบ และ....เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๒ ผมได้เชิญคุณประเทือง สุยสว่าง ผู้ติดต่อทางวิญญาณ แห่งสำนักปูชณีย์สถานแห่งฑูตวิญญาณ ผู้เขียนเรื่อง มหัศจรรย์แห่งวิญญาณมาที่ห้องพระผม คุณประเทืองได้นั่งสมาธิไปพบท่าน ท่านก็ยังได้กรุณาแนะนำและสั่งสอนอีกว่าให้ผมฝึกหัดทำสมาธิอยู่เสมอ ว่างเมื่อไรก็ทำเมื่อนั้นท่านบอกว่า **"กำแพงใจนั่นแหละสำคัญมาก ให้สร้างขึ้นไว้ให้แน่นหนา กิเลส ตัณหา มันจะได้เข้ามารบกวนเราไม่ได้"** และท่านเป็นห่วงสุขภาพของผมให้ผมเอาใจใส่สุขภาพของตัวเองให้มาก เรายังเป็นมนุษย์ให้ดูแล

การหลับนอน และอาหารให้พอ ซึ่งความจริงข้อนี้ผู้ยังมีสังขารอยู่ยังต้องนึกถึงอยู่บ้าง มันทำให้ผมได้เหลียวกลับมาดูตัวเอง เพราะขณะนั้นผมกินไม่เป็นเวลา นอกดึกมาก จนบางคืนไม่ได้นอน และเอาเวลากลางวันมาเป็นกลางคืนอย่างนี้และท่านยังแนะต่อไปว่า การใช้พลังจิตจะให้เกิดประโยชน์ก็ด้วยเหตุ ๓ ประการ คือ ๑. เหตุการณ์ ๒. เวลา ๓. บารมี **คนมีบารมีใช้พลังพอดี ญาณก็จะเกิด ถ้าบารมีไม่มีให้ใช้พลังเท่าใดก็ไร้ประโยชน์**

เมื่อ "พี่ริน" ได้ประทับผ่านท่าน ตอนราวกลาง ๆ เดือน มกราคม ก็ให้คำแนะนำด้วยถ้อยคำที่เป็นประโยชน์มาก ถ้าใครจะนำไปใช้ ก็จะเกิดประโยชน์ได้มากทีเดียว ท่านบอกว่า

"การทำสมาธิ ให้เลือกทำในอริยาบทที่สบายที่สุด นั่งไม่สบาย สมาธิจะเกิดยาก ดังนั้นญาณจะเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ถ้านั่งในท่าทรมาน จิตก็จะไปอยู่ที่ความทรมานนั้นหมด จิตสำคัญกว่าร่าง ไม่ว่ากายจะเหยียบย่างไปไหน ถ้าใจสงบนิ่ง แจ่มใสและเบิกบานแล้ว ผลก็อยู่ที่นั่น จิตจึงสำคัญกว่าร่างอย่างนี้

พุทธศาสนาไม่ได้สอนให้คนยืนตีนเดียว เหนี่ยวกินลม แต่สอนให้คนเกิดปัญญาเป็นข้อใหญ่ เมื่อจิตสงบนิ่ง นั่งในที่สบาย อากาศแจ่มใส ถ่ายเทได้ ก็จะเกิดปัญญารู้แจ้งขึ้นมา

อย่าไปนั่งเฝ้าทรมานสังขารเลย

อย่าไปนั่งเพียรเฝ้าแต่จะขอพรอย่างนั้น

นั่นไม่ใช่ศาสนาของเรา....

ขอท่านผู้รู้ได้โปรดพิจารณาดูเถิด อาจเกิดประโยชน์แก่ท่าน ผู้กำลังบำเพ็ญเพียร ทำสมาธิและท่านผู้กำลังทำใจให้สอาดบริสุทธิ์อยู่ขณะนี้ได้บ้างไม่มากก็น้อย

บทที่ ๗

เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ผมได้ไปขอร้องท่านอาจารย์พร และคุณศรีเพ็ญ ให้มาช่วยติดต่อกับคุณพ่ออีกสักครั้ง เมื่อมาถึง คุณศรีเพ็ญก็นั่งสมาธิเข้าไปดู ก็พบ สมเด็จพระสังฆราช ปู่ (แพ) สมเด็จพุฒาจารย์โต (พรหมรังษี) และพ่อฤาษีสรายากัส ที่อาจารย์พร ท่านได้เคยติดต่อถามปัญหาในโลกทิพย์อยู่เป็นประจำท่านก็มาด้วย สมเด็จพระสังฆราชปู่ท่านพยายามให้วิญญาณไปตามคุณพ่อ แต่ก็ยังตามไม่พบไม่ทราบว่าอยู่ที่ไหน เริ่มติดต่อในวันนั้นตั้งแต่ ๒๐.๐๐ น. ถึง ๒๒ น. เศษ จึงได้กลับ ถึงแม้จะไม่พบคุณพ่ออีก แต่ก็ได้เรื่องที่เกี่ยวกับคุณพ่อหลายเรื่อง ดังต่อไปนี้

ขณะที่คุณศรีเพ็ญ กำลังนั่งสมาธิติดต่อกับสมเด็จพระสังฆราช ปู่ อยู่นั้น มีวิญญาณเข้ามาประทับคุณศรีเพ็ญ

"รู้จักมหาปลด หรือเปล่า ?"

ผมยังงง จึงหันหน้าไปทางอาจารย์พร อาจารย์พรจึงว่า

"สมเด็จพระสังฆราชวัดเบญจะ ใช่ไหมครับ"

ท่านพยักหน้า แล้วว่า

"ฉันมาแทน...ฉันมาแทนพ่อแก เวลานี้เขายังไม่ยอมรับว่าเขาได้ตายไปแล้ว ฉันบอกเขาว่าเขาตายไปแล้ว ฉันก็ตายไปแล้ว เขาบอกว่า ตายได้ยังไง ยังไปไหนมาไหนได้ เขาว่าเขาเคยไปหาหมอฝน เขาเคยไปตามที่เข้าทรงต่าง ๆ แต่ก็ไม่ได้ผล เขากลับมาต่อว่าฉัน ฉันบอกว่า ฉันตายไปแล้ว เขาก็ตายไปแล้วจึงสามารถพูดกันได้ แต่กับหมอฝนนั้น เขายังไม่ตายจึงพูดกันไม่ได้ ไปไหนมาไหนด้วยกันไม่ได้ เขาว่าพวกนี้เป็นบ้ากันไปหมดแล้ว ฉันก็จะพยายามติดต่อกับเขา และอธิบายให้เขาฟัง ว่าที่เขาคิดว่าเขายังอยู่ (โดยมีชีวิตหายใจได้ กินอาหารได้ ไปไหนมาไหนได้) มันเป็นการอยู่ในสภาพที่ผิดไปจากมนุษย์..."

ท่านเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วจึงเอ่ยต่อไปว่า

"คนที่ตายไปแล้ว เป็นพวกวิญญาณนี้ มีความคิดที่ดึงอยู่ในทางไหน ก็ดึงอยู่แต่ในทางนั้น เปลี่ยนความคิดได้ยาก ตอนนี้เขากำลังดึงเพื่อจะค้นว่า เขายังไม่ตาย ฉะนั้นพูดอะไรกับเขาตอนนี้ เขาจึงยังไม่รู้เรื่อง"

นี่คือคำพูดที่คัดออกมาจากเทปบันทึกเสียงที่ผมอัดไว้ในคืนวันนั้น และท่านเป็นองค์อุปัฌายะของผมด้วยเมื่อสมัยที่ผมบวชอยู่ที่วัดเบญจะเมื่อ ๒๕๐๒

ท่านยังได้บอกต่อไปอีกว่า

"คนเราไม่ว่าจะพูดคิดทำอะไร ถ้าทำสิ่งนั้นให้เป็นระเบียบนี่ก็เป็นการฝึกสมาธิวิธีหนึ่ง สมัยก่อนเมื่อท่านยังเป็นมนุษย์ใคร ๆ เห็นว่าท่านไม่ทำสมาธิทำกรรมฐาน ท่านก็ยอมรับว่า ท่านรู้สึกว่าการทำเช่นนั้น เป็นโอกาสของคนขี้เกียจ ที่จะทำอะไร ๆ คอยแต่มานั่งหลับตาอ้างว่าทำสมาธิ ท่านจึงมิได้สนับสนุนทางนี้ ถ้าหากนั่งหลับตาอยู่เฉย ๆ กำหนดอะไรไม่ถูก บางทีมีสมาธิสู้พวกที่ทำงานอย่างมีระเบียบไม่ได้ก็มี..."

ก่อนท่านจะเสด็จไปท่านฝากสั่งมาบอกผมว่า ตัวผมเองก็ควรหัดความมีระเบียบเสียด้วย เพราะนี่จะเป็นการช่วยประกอบการทำสมาธิอย่างดีวิธีหนึ่งเหมือนกัน ท่านเสด็จไปพร้อมกับสมเด็จพุฒาจารย์โต ผมก็เลยไม่ได้ติดต่อถามอะไรสมเด็จพุฒาจารย์โตท่านเลยในวันนั้น

เราหันกลับมาเริ่มติดต่อกับสมเด็จพระสังฆราชรูปอีกครั้งหนึ่ง

ผมถามว่า เวลานี้คุณพ่อกินอยู่หลับนอนเป็นอย่างไร ?

ท่านบอกว่า เขาอยากจะกินอะไรเขาก็มีกิน มันเกิดด้วยบุญของเขาเองที่เคยทำไว้ในโลกมนุษย์ แต่เขาไม่รู้ว่าอาหารนั้นมันเกิดขึ้นอย่างไร เพราะอยากกินอะไร ก็มีคนเอาอาหารอย่างนั้นมาให้ และเขาก็ไม่เห็นสงสัยว่ามันมาได้ในรูปลักษณะยังไง ส่วนการนอนนั้นตั้งแต่ตื่นขึ้นมาแล้วก็ยังไม่ได้นอนอีกเลย ท่องเที่ยวไปค้นคว้าหาความรู้อย่างที่เรียกว่า "กำลังติดอยู่ในทางนั้น" เพราะมองเห็นแต่แสงสว่างอยู่ตลอดเวลา (ซึ่งเป็นลักษณะของโลกทิพย์ที่สุขสบายพอควร จึงมีแต่กลางวันไม่เหมือนในนรกซึ่งมีแต่ความมืดเป็นกลางคืนอยู่ตลอดเวลา) ดังนั้นจึงไม่มีเวลากลางคืนสำหรับคุณพ่อ ท่านยังตอบติดตลกว่า นี่ถ้าหลับไปอีกทีกว่าจะตื่นก็คงอีกนานละคราวนี้ !

พวกเราก็เลยหัวเราะกันใหญ่...

บทที่ ๘

มีหลายคนที่เคยมาคุยกันที่บ้าน มักมีคำถามเหมือนๆ กันเช่นนี้มาก ผมก็เลยขอเขียนไว้ ณ ที่นี้เสียด้วย เพราะคิดว่าอาจเกิดประโยชน์แก่ผู้สนใจบ้างไม่มากก็น้อย ปัญหามีอยู่ว่า การที่เขาไม่กล้านั่งสมาธิ เพราะเคยได้ยินมาบ้างเคยเห็นมาบ้างว่าคนที่ทำสมาธิทำวิปัสนากลายเป็นคนบ้าๆ บอ ๆ ไปหรือเสียสติไปเลยก็มี ดังนั้นสิ่งที่ผมจะเขียนต่อไปนี้ถ้าผิดถูกอย่างไร ขอท่านผู้รู้โปรดตำหนิและชี้ทางให้ด้วยเถิด เพราะถ้ามันผิดพลาดไปจากความเป็นจริงก็เท่ากับว่า ท่านได้ช่วยคน ๆ หนึ่งไม่ให้กลายเป็นคนบ้าไปอีกคนก็แล้วกัน

ถาม ทำไมต้องถือศีล

ตอบ เพราะศีลเป็นเครื่องมือคอยควบคุมกายและวาจา หรือจะเรียกว่าศีลช่วยกำจัดกิเลศอย่างหยาบ

ถาม ทำไมต้องทำสมาธิ

ตอบ พระพุทธองค์ตรัสว่า "จิตใจของคนเรานี้ย่อมกลับกลอกได้ง่าย มันคอยแต่จะกลิ้งเกลือกลงไปในกาม-คุณ...มันคอยจะดิ้นรนลงไปสู่บ่วงแห่งมาร คือความทะยานอยากอยู่เสมอ เสมือนนายพรานชักเบ็ดล่อปลาขึ้นมาจากน้ำ ปลานั้นก็ย่อมจะกระเสือกกระสนที่จะดิ้นลงน้ำอยู่เช่นนั้น ดังนั้นผู้มีปัญญาจึงหาทางที่จะควบคุมระงับจิต อันดิ้นรนอยู่อย่างนั้น เหมือนนายช่างศรเพียรดัดลูกศรของเขาให้ตรงเช่นนั้น" จากคำในพุทธพจน์บทนี้ ท่านคงพิจารณาเห็นแล้วว่า ท่านชี้เรื่องควบคุมจิตไม่ให้ตกไปสู่อะไรแล้วเช่นนั้น สมาธินี่แหละคือการกระทำเพื่อ **เพียรดัดลูกศรอันเหมือนจิตคนเรา ที่มันคอยแต่จะงอเข้าอยู่ตามเนื้อไม้เดิมของมัน** เช่นนั้น

ถาม ปัญญาคืออะไร ?

ตอบ คำแปลของสมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ พระสังฆราช

วัดบวรนิเวศในธรรมบรรยายจากพระโอวาท แปลว่า ความรู้หรือความรอบรู้ แบ่งออกเป็น ๓ อย่าง

๑. รู้เพราะฟัง เรียกว่า **สุตามยปัญญา**

๒. รู้เพราะคิด เรียกว่า **จินตามยปัญญา**

๓. รู้ เพราะทำให้มีขึ้น ทำให้เกิดขึ้นด้วยสมาธิอันประกอบด้วยการรักษาศีลนั้น เรียกว่า **ภาวนามยปัญญา**

ศีล สมาธิ ปัญญา ในทางพุทธศาสนา เรียกว่า ไตรสิกขา ไตรสิกขา นี่ก็คือเครื่องมือที่เรามนุษย์ปุถุชนควรทำให้เกิดขึ้น มีหลายคนที่คิดว่า การบรรลุธรรม หรือแจ้งในธรรมอาศัยเพียงหลัก ๓ ข้อนี้ แล้วก็บรรลุธรรมชั้นสูงได้ ความจริงถ้าปัญญาที่เกิดขึ้นนั้นยังเป็นเพียงปัญญาในโลก หรือปัญญาของปุถุชน เราก็ยังไม่อาจชื่อว่า ผู้บรรลุได้ คือเป็นพระอรหันต์ได้ ปัญญาต้องเป็นญาณปัญญา ถึงจะเรียกได้ว่าเป็น ปัญญาวิมุติ หรือมี

ญาณทัศนะได้ เพราะปัญญานั้นยังอยู่ในอารมณ์ของวิปัสนาอยู่ ต้องพ้นการพิจารณาอยู่ในอารมณ์นั้นแล้วต่างหากจึงจะชื่อว่า สำเร็จแล้วเพราะเห็นแจ้งในทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ไม่ต้องวิปัสนาอีกต่อไปแล้วนั่นเอง

ถาม แล้วก็ทำไมบุคคลผู้พิจารณาอยู่ด้วยศีล สมาธิ และปัญญาจึงกลายเป็นบ้าขึ้นมาได้เล่า ?

ตอบ ก็เพราะว่าปัญญาที่เกิดขึ้นแก่เขานั้นมันมีแค่เพียงปัญญาในโลกเท่านั้น การที่เราจะคิดเอาหรือพิจารณาเอาและได้ผลออกมานั้นมันเพียงเป็นการใช้ **ตรรก** หรือเพียงอาศัยหลักแค่ **ตรรกวิทยา** (คือการพิจารณาด้วยเหตุผล ของความสามารถที่เกิดด้วยความฉลาดของมันสมองเท่านั้น) ผลที่เกิดขึ้นจึงเป็นเพียงผลที่เกิดจาก ปัญญาในโลกเท่านั้น **แต่ญาณปัญญานั้น เราคิดเอาไม่ได้ ต้องทำให้เกิดขึ้นด้วยกำลังของฌาณ คือ เกิดญาณออกมาด้วยกำลังของสมาธิเท่านั้น !**

ก็ด้วยเหตุนี้แหละเมื่อกำลังทำสมาธิอยู่นั้นบางคราว ก็เกิดสว่างโพรงขึ้นชั่วแวบวาบ ตัวเองก็เกิดไปมีโมหะ (ความหลง) เกิดขึ้นว่ามันเป็น ปัญญาวิมุติ หรือจะเรียกว่า เป็นแสงสว่างโชติช่วงตลอดกาลไปเสียแล้ว โดยนึกว่าบัดนี้ตัวเองบรรลุธรรมขั้นสูงเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาเสียแล้วนั่นเอง ! การทำสมาธิก็เหมือนท่านกำลังสร้างโรงงานผลิตกำลังงานไฟฟ้า เพื่อจะให้ไปจุดหลอดให้สว่าง ปัญญาก็คือความสว่างหรือความจ้า ที่เกิดจากการผลิตไฟด้วยเครื่องปั่นไฟหม้อนั้นนั่นเอง ถ้าหากมันยังไม่ใช่ญาณปัญญา มันก็จะมี มืด มาปรากฏอยู่อีก **ถ้าเป็นญาณปัญญาแล้วมันจะสว่างโพรงอยู่ตลอดเวลา ทั้งวันทั้งคืน ทั้งหลับทั้งตื่น**...และคุณสมบัตินี้ไม่มีการย้อนกลับหรือตกมาอยู่ในความมืดได้อีกเลย! ดังนั้นผู้ใดถ้าก่อนจะเข้าปฏิบัติทำสมาธิเข้ากรรมฐานก็ควรทำความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้เสียให้พอสมควรก่อน มิฉนั้นจะไปเที่ยวโทษว่า สาระแห่งพุทธศาสนา พาให้กลายเป็นคนคุ้มคลั่งหรือคุ้มดีคุ้มร้ายไปเช่นนั้นได้

พระอรหันต์แท้น่ะหรือท่าน **ท่านมีสติมีสมาธิอยู่ตลอดกาล ท่านไม่อวดท่านไม่อ้างคุณวิเศษในตัวท่านหรอก..ท่านไม่หวั่นไหวหรือตกใจกลัวอะไรทั้งนั้น เพราะความหลุดพ้นจากสิ่งร้อยรัดทั้งสิ้นทั้งปวงแล้ว ท่านก็ไม่ปรารถนาต้องการอะไรอีก...** ท่านทำประโยชน์ให้เกิดแก่ใครท่านก็ไม่หวังว่าจะให้ใครมาตอบแทน ยกย่อง บูชา หรือมากราบไหว้ท่าน สมมติทั้งสิ้นทั้งปวงในโลกนี้หรือโลกไหนท่านทิ้งมันไปหมดแล้ว เพราะท่านมีจิตที่อยู่เหนือโลกที่เรียกกันว่า **โลกุตระ** นั่นแหละ ท่านมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของ ธรรมดา เสียแล้วนั่นเอง ท่านไม่สนใจในทุกข์ในสุขที่ท่านจะได้รับ แต่นั่นแหละ คือสุขแท้ หรือสุขอย่างยิ่ง นี่เองจึงกล่าวว่าถ้า**ใครสามารถทำธรรมดา ให้เกิดขึ้นและกลับเข้าสู่ ธรรมดา ด้วยธรรมชาติในตัวของมันได้ ความสำเร็จก็อยู่ที่นั่น...!**

ทางลัดกำจัดทุกข์...

เกิดที่ไหน ดับที่นั่น

เกิดเมื่อใด ดับเมื่อนั้น

พุทธพจน์ที่พระองค์ทรงโปรดให้พาหิยะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ก็สั้นเพียง ๓ หัวข้อนี้

"จงฟังก็สักแต่ว่าฟัง

จงดูก็สักแต่ว่าดู

ถึงรู้ก็สักแต่ว่ารู้

โดยอาการอย่างนี้ เธอจะไม่มีในโลกนี้

หรือโลกไหน นั่นคือที่สุดแห่งทุกข์"

ก่อนจบก่อนจากขอฝากไว้ แด่ท่านผู้ได้สละเวลามาในวันนี้ ซึ่งเป็นการไว้อาลัยครั้งสุดท้ายแก่กายเนื้อของคุณพ่อของข้าพเจ้า....

เกลียดนรก อย่าทำบาป

อยากไปสวรรค์ จงทำบุญ

ถ้าทิ้งบุญได้อีก ท่านจะไม่ต้องอยู่ทั้งโลกนรก

โลกมนุษย์ และโลกสวรรค์

แต่นั่นคือโลกอมตะ !

โปรดค้นหาอมตะธรรม เพื่อนำไปสู่โลกอมตะเถิด

โดย .... **อนัตตา**

พิมพ์ที่มิตรเจริญการพิมพ์ 142/26–28 ถนนลูกหลวง เชิงสะพานเทวกรรม
พระนคร นายสมชาย ตัณฑรัตน์เจริญ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2512 โทร. 814281

อันเมตตาบารมี นี้ยอดสุด
ถ้าเร่งขุดให้ประสพจะพบผล
สรรพสิ่งใด ๆ ใช่ตัวตน
ข้ามไม่พ้นความวิบัติเพราะ **'อัตตา'**

แม้นใครไม่เห็นเรา เราอย่าสน
สำคัญเราเห็นคนถูกมัดขา
ไม่อาจเหิรเดินไปในมรรคา
ก็เพราะขาถูกมัดเหมือนรัดตัว

ต้องท่องเพลินเดินไปในไตรภพ
เพราะไม่คบ บัณฑิต ถึงคิดชั่ว
จิตยัง **ข้อง** ก็ยังเศร้าเผ้าเมามัว
ไม่ติดตัว ต้องเห็นชัด **'อนัตตา'**